

Το A320 - 200 της Aegean τροχοδρομούσε προς το νότο και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα σήκωνε το φορτίο του στον Αττικό ουρανό. Η πτήση από το “Ελ. Βενιζέλος” για Ρώμη (A3650) έφευγε στην ώρα της, 9 το πρωί, και τα διάφορα επίπεδα νεφώσεων που κάλυπταν την Ελλάδα δεν άργησαν να βρεθούν χαμηλότερα από τις φτερούγες του

A

irbus

. Ήταν Τρίτη 20 Νοεμβρίου.

Ήσυχα κύλησαν όλα και ο κυβερνήτης, ως είθισται, πήρε ο μικρόφωνο για να μας αναγγείλει ότι σε λίγα λεπτά θα προσγειωνόμαστε στο αεροδρόμιο Leonardo

da

Vinci

, γνωστό και ως

Fiumicino

(ποταμάκι) και να μας δώσει πληροφορίες για τον καιρό, τη θερμοκρασία κλπ.

Την ώρα

που τελείωσε όμως το τυποποιημένο μήνυμα, ανακοίνωσε κάτι που ακόμα και οι πολυταξιδεμένοι σπάνια το ακούν. Ήταν η τελευταία του πτήση. Μετά από μερικές δεκαετίες και αντίστοιχες χιλιάδες ώρες στα κόκπιτ, ήρθε η ώρα της συνταξιοδότησης. Μόλις σταμάτησε το αεροσκάφος, βγήκε από το πιλοτήριο και περίμενε δίπλα στην πόρτα. Χαιρέτησε έναν – έναν, όλους τους επιβάτες, δια χειραψίας. Του ευχήθηκα καλή τύχη και δύναμη.

Ήταν συγκινητική στιγμή. Συγκράτησα το επώνυμο. Κουρής, μετρίου αναστήματος με αραιά, γκριζα μαλλιά. Σκέφτηκα ότι ήταν μελαγχολικό να ήξερε ότι ήταν τα τελευταία 93 λεπτά που κουμαντάρισε αεροπλάνο, ότι ήταν η τελευταία φορά που φορούσε τη στολή του, ότι δεν θα ξανανέβαινε σε αεροσκάφος σαν καπετάνιος. Από την άλλη σκεφτόμουν ότι πιθανόν να το αντιμετώπιζε ολότελα διαφορετικά. Ήταν αρκετά νέος και θα μπορούσε να χαρεί το υπόλοιπο της ζωής τους χωρίς άγχος, χωρίς υποχρεώσεις, χωρίς δρομολόγια, δίχως να έχει την ευθύνη τόσων ψυχών κάθε μέρα. Ποιος ξέρει; Διερωτήθηκα επίσης γιατί δεν έκανε το αντίστροφο δρομολόγιο (προς Αθήνα) και αναρωτήθηκα πως θα γυρνούσε πίσω. Απορίες μάλλον κουτές...

Ο νεφελώδης ουρανός πάνω από την αιωνία πόλη και αραιές στάλες της βροχής δεν βοήθησαν ιδιαίτερω στην απομάκρυνση από το καθεστώς της μελαγχολίας.

Λίγο αργότερα

βρέθηκα στα studio της Cinecitta όπου γινόταν η παρουσίαση της νέας Fiesta. Αχανείς εγκαταστάσεις που κάποτε γυρίστηκαν μερικές από τις σημαντικότερες παραγωγές του παγκόσμιου κινηματογράφου και που τώρα πια, απειλούνται ανοικτά από την ύφεση και τα φτηνότερα κοστολόγια που προσφέρουν οι χώρες της Βαλκανικής για αντίστοιχες υπηρεσίες. Είναι ένα κομμάτι γης μεγάλης αξίας, για το οποίο οι εργαζόμενοι ισχυρίζονται πως ήδη υπάρχουν σχέδια για το γκρέμισμα των υπάρχοντων studios

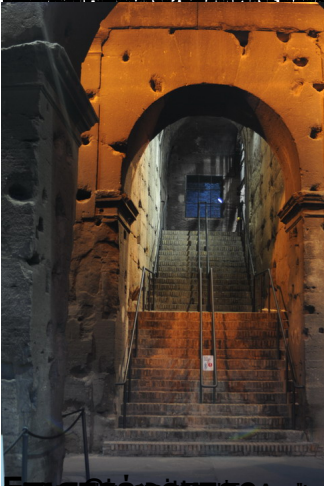
και κτίσιμο τεράστιων ξενοδοχειακών εγκαταστάσεων.

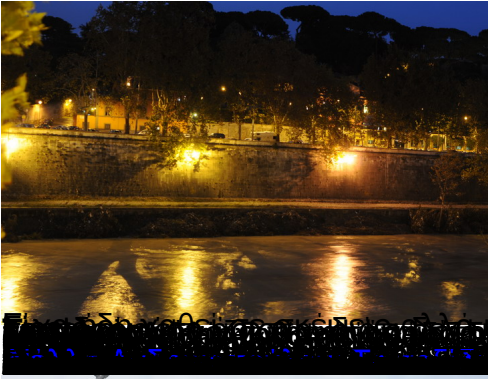
Το "Χόλυγουντ του Τίβερη" κινδυνεύει με αφανισμό. Είναι λίγο ειρωνικό ότι γεννήθηκε από τους μελανοχίτωνες του Μουσολίνι, φιλοξένησε τις παραγωγές του Φελίνι και κινδυνεύει από την οικονομία της παγκοσμιοποιημένης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Δυο, μάλλον περιεργοί, εμπρησμοί έχουν πλήξει το χώρο, το 2007 και το 2012 και το μέλλον της

Cinecitta

κρίνεται άδηλο, μέσα σε ένα ασταθές οικονομικό γίγνεσθαι.

κοιτάξτε το δρόμο που πάει να κοπεί και πάλι περνούσε ο Γράβιανος
στην αρχαιότητα και τον επανακατασκεύασε ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος.